

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Halleholm

UUSIA UNELMIA

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Karisto
Helsinki

William Shakespeare -sitaatin sivulla 172 on suomentanut Paavo Cajander.

Englanninkielinen alkuteos
Halleholm – Heaven Can Wait

Nya drömmar i Halleholm © Ruth Kvarnström-Jones
First published by Printz Publishing, Sweden, in 2022.
Published by agreement with Norstedts Agency.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
ISBN 978-951-1-47143-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Rakkaalle Emelielleni.
Käykööt kaikki unelmasi toteen.*

Henkilöt

Magdalena Bernaborg-Halleholm: Halleholmin perheen matriarkka. Amelia Lindegrenin vanha vihollinen ja syy Lindegrenien ja Halleholmien väliseen 60 vuotta jatkuneeseen vihanpitoon. Seestynyt iän myötä ja hyvittää nyt tekojaan. Asuu Tukholmassa komeassa Bernaborg-rakennuksessa.

Marcus Halleholm*: Edellisen heikkotahtoinen aviomies. Lapsuudessaan ja nuoruudessaan rakasti serkkuaan Ameliää. Ja sitten petti hänet.

Désirée Halleholm: Magdalena Bernaborg-Halleholmin ainut lapsi. Bernaborgien valtavan omaisuuden perijä. Halleholmin sairaalan varainkeruukomitean puheenjohtaja. Asuu Villa Halleholmissa.

Ulrik Halleholm*: Halleholm AB:n entinen toimitusjohtaja. Vaihtoi sukunimensä Halleholmiksi naidessaan sukuun.

Reuben Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin vanhin lapsi. Halleholm AB:n säälimätön toimitusjohtaja. Omistautunut perheelleen. Lovisan entinen kostonhimoinen vastustaja. Asuu Halleholmin kartanossa.

Ellen Halleholm: Edellisen hämmästyttävän upea amerikkalainen vaimo.

Lydia ja Lyon Halleholm: Reubenin ja Ellenin suloiset taaperoikäiset kaksoset.

Axel Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin keskimmäinen lapsi. Järjettömän komea sekä arvostettu lasten syöpälääkäri. Lovisan sulhanen.

Julia Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin nuorin lapsi. Yhtä kunnollinen ja mukava kuin veljensä Axel. Pyörittää omaa vaatesuunnitteluyritystään. Rebeccan kumppani.

Rebecca Landberg: Kotoisin Kanadasta, Lovisan paras ystävä. Arvostettu neonatologi ja Julian kumppani.

Amelia Lindegren*: Avioliiton ulkopuolella syntynyt Halleholm. Maineikas pukuompelija 1940-luvulla, myöhemmin pääosin ompeli pukuja Ruotsin kuninkaalliseen oopperaan.

Johan Lindegren*: Edellisen aviomies. Legendaarisen Leipomon perustaja.

Olle Lindegren: Amelian ja Johanin poika. Lindegrenin rakennusliikkeen omistaja. Paikallisten suosima rakennusalan yrittäjä, omistautunut perheensä. Asuu Etelä-Halleholmissa.

Birgitta Lindegren: Edellisen vaimo. Luotettava äitihahmo ja kaikin puolin hyvä tyyppi.

Johanna Lindegren-Jenkins: Ollen ja Birgittan vanhin tytär. Huulistina New Yorkissa. Pakeni Yhdysvaltoihin sisarensa kuoltua.

Martin Jenkins: Edellisen aviomies. Juristi ja työnarkomaani.

Millie ja Elliot Jenkins: Heidän nuoret lapsensa.

Cecilia Lindegren*: Ollen ja Birgittan keskimäinen tytär. Lupaava ballerina, joka kuoli leukemiaan 13-vuotiaana.

Lovisa Lindegren: Ollen ja Birgittan nuorin tytär. Entinen villi lapsi, nyt loistava leipuri. Omistaa Leipomon. Axelin kihlattu.

Mattias Malmström: Tunkeileva kirjakaupan omistaja. Johanna Lindegren-Jenkinsin entinen poikaystävä.

Monica: Leipomon uusi apulainen. Tildan ja Viktorin täti, joka ei ole heidän suosiossaan.

Greta Olsson: Amelian paras ystävä seitsemänkymmenen vuoden ajalta. Lahjakas floristi. Erittäin lahjakas juoruilija. Asuu kukkakaupansa yläkerrassa keskusaukiolla.

Mikael Olsson: Edellisen poika. Pyörittää nyt äitinsä kukkakauppaa.

Oliver Rönngren: Paikallislehti *Halleholmin Kronikan* toimittaja ja valokuvaaja. Mehiläistenhoitaja.

Simone Saunders: Uppin Arms -pubin brittiläinen omistaja. Hyväsydäminen ja suorapuheinen ystävä.

Henrik: Edellisen puoliso. Pidetty kapakoitsija ja autoharrastaja.

Algot Svensson: Halleholmin kartanon entinen pääpuutarhuri, jolla on koko kaupungin paras viherpeukalo. Gretan vanha ystävä. Lovisan ja Leipomon uskollinen ystävä. Asuu mökissään pohjoisella niemellä.

Vanha Tom: Algotin kaveri. Lukutoukka. Asuu palvelutalossa.

Paolo: Pyörittää Halleholmin sairaalan kahviota.

Tilda: Lovisan häkellyttävän upea apulainen ja vankkumaton tukija. Leipomon kanta-asiakkaiden suosikki. Haaveilee kondiittorin urasta.

Viktor: Tildan veli. Hyvin ujo ja kärsii lukihäiriöstä, mutta on löytänyt oman erityislahjakkuutensa: leivän leipomisen.

Eläimet

Komistus: Lovisan norjalainen metsäkissa. Paikallisjulkkis, joka pitää hoviaan Leipomon lounge-puolella. Ja pihistää kanelipullia.

Keisari: Algotin punaraidallinen kolkikissa.

Nelson: Reubenin suklaanuskea labradorinnoutaja.

*Menehtynyt, muttei unohdettu.

Luku 1

The Metropolitan Opera, Manhattan, 7. joulukuuta 2010

Johanna Lindegren-Jenkins, New Yorkin Metropolitan-oopperan huilun äänenjohtaja, siemaili harjoitustauon aikana piparminttu- teetä ja selaili *Das Orchester* -lehden viimeisintä numeroa. Tavanomainen lämmin taukojuoma rauhoitti tänään hänen särkevää päätään ja kivistävää sydäntään. Oli tuntunut pahalta hyvästellä äiti edellisenä iltana, eikä surkealla ololla ollut mitään tekemistä sen järkyttävän ruuhkan kanssa, joka Newarkin lentokentälle aina mennen tullen oli. Ei, kyseessä oli jo vanhastaan tuttu, väistämätön tunne siitä, että hänet hylättiin. Vaikka Johanna oli jo aikuinen, 35-vuotias nainen, hän oli joutunut salaa pyyhkimään kyneleitä nähdessään äitinsä katoavan turvatarkastusporttien taakse. Sen jälkeen hän oli nielaissut kurkussaan olevan palan, nostanut takinkaulukset pystyyn ja marssinut takaisin autolleen. Se sentään oli ruotsalainen.

Hän ikävöi Ruotsia. Tai tarkemmin sanottuna Halleholmia, noin 40 kilometriä Tukholmasta pohjoiseen sijaitsevaa viehättävää pientä rannikkokaupunkia, sen persoonallisia mukulakivikatuja ja tuhatvuotista historiaa. Siellä lapset saivat juoksennella vapaasti raikkaassa, suolaisessa meri-ilmassa, ja ruuhkat Arlandan lentokentälle vievällä tiellä olivat lähinnä kesäaikaisia poikkeuksia, eivät jokapäiväinen riesa.

Hän hörppäsi taas teetä ja ajatteli lapsuudenkotiaan. Äitiään, joka olisi jo turvallisesti perillä ja purkaisi parhaillaan laukkujaan Etelä-

Halleholmissa – talon nimi juontui sen sijainnista kaupungin eteläisen niemen kärjessä – ja itse taloa, joka komeilisi adventtiajan asussa: pihalla sievät valkoiset ulkovalosarjat ja ikkunoissa seitsenhärraiset kyntteliköt. Itämeren yllä rantakallion reunalla kohoava Etelä-Halleholm oli aina toiminut keskitalven valopilkkana kaikille niille merenkulkijoille, jotka sen ohittaessaan sattuiivat vilkaisemaan ylöspäin. Jotkut perinteet olivat tärkeämpiä kuin toiset, ja hänen perheensä kaikki olivat vankasti sitä mieltä, että jouluvalot kuuluivat niihin kaikkein tärkeimpiin.

Johannan silmät täyttyivät kyyneleistä, ja aikakauslehden sivu hänen edessään sumentui. Koti-ikävän kaivertama onkalo hänen sisälään oli kasvanut vuosi vuodelta, huolimatta matkoista Ruotsiin ja hänen perheenjäsentensä kohtuullisen säännöllisistä vierailuista New Yorkiin.

Hänen rationaalisempi puolensa kuitenkin muistutti, että jos hän ei silloin kahdeksantoista vuotta sitten olisi karannut New Yorkiin, hän ei olisi tavannut Martinia eikä hänellä myöskään olisi Millietä eikä Elliotia. Mutta kun asiat olivat nykyisellä tolalla – hän puri hampaita yhteen, ettei alkaisi nyyhkyttää – hän ei pystynyt enää tukahduttamaan sitä itsepintaista ikävää Halleholmia, äitiä ja isää ja jopa nuorinta siskoaan Lovisaa kohtaan.

Lovisa. Johannan huulille nousi surumielinen hymy. Lovisa oli ollut vasta kymmenen, kun Johanna oli tehnyt katoamistempunsa. Nyt entinen laiha pentu oli Halleholmin keskusaukiolla sijaitsevan Leipomon omistaja ja pärjäsi ilmeisesti vieläpä varsin hyvin. Luojan kiitos Lovisan ihastus Axel Halleholmiin – kaikista maailman ihmisistä – oli ohitse. Vaikka sanottiin, että vihollinen kannatti pitää lähellä, ei sitä sentään niin kirjaimellisesti tarvinnut ottaa. Mitä ihmettä Lovisa oli oikein ajatellut? Halleholmissa oli tapahtunut niin paljon kaikkea, mistä Johannalla ja hänen amerikkalaisella perheellään ei ollut enää aavistustakaan.

Johanna räpytteli silmiään saadakseen esiin pyrkivät kyyneleet katoamaan. Tämä ei ollut oikea aika ja paikka märehtimiselle. Hyvin

epäammattimaista. Harjoitukset jatkuisivat kohta, ja tukkoinen nenä vaikuttaisi huilun sointiin. Hän arvosti itseään ja kunnioitti kollegoitaa liikaa salliakseen sellaista tapahtuvan.

Hän käänsi *Das Orchester* -lehden seuraavan sivun. Ja jähmettyi. Hädin tuskin hengittäen ja sormet puristettuina tiukasti teemukin ympärille hän yritti edelleen näyttää tyyneltä, mutta ei voinut irrottaa katsettaan työpaikkailmoituksesta.

Hän luki otsikon uudelleen. *Ruotsin kuninkaallinen ooppera etsii huilun äänenjohtajaa.*

Luku 2

Halleholmin kartano, 31. joulukuuta 2010

Jos Lovisa Lindegren olisi osallistunut keskusteluun, kun äsken tunsi höyhenen sipaisua muistuttavan värähdyksen vatsassaan, hän olisi hyvinkin saattanut mykistyä kesken lauseen. Se olisi tosin jo sinälään ollut melkoinen ihmetyksen aihe, sillä Lovisa, suosittu kondiit-tori, joka tunnettiin kyvystään luoda ympärilleen kodikas tunnelma, jäi harvoin sanattomaksi.

Halleholmin kartanon ruokasalissa istuva Lovisa siirsi vaivihkaa oikean käden vatsansa päälle ja odotti. Ei mitään. Ei tietenkään. Hän oli vasta raskausviikolla seitsemäntoista plus kolme, joten toden-näköisesti hänen vatsassaan pitivät pirskeitä vain herkullinen grati-noitu hummeri ja lasissa poreilevan Ramlösa-kivennäisveden kuplat.

Vasemman ranteen kipsin alla tuntuva kutina sitä vastoin oli rai-vostuttavan todellinen, mutta hän ei kehdannut ujuttaa kullattua veistä kipsin sisään ja raaputtaa sydämensä kyllyydestä. Niin suuri kipsi yhtä pientä murtunutta luuta varten. Hän tuskin malttoi odot-taa seuraavaa ortopedin aikaa parin viikon kuluttua! Jos kaikki olisi kunnossa, hän pääsisi kipsistä eroon.

”Lovis?” Tohtori Axel Halleholm, joka istui häntä vastapäätä uudenvuodenaaton illallispöydässä rennon elegantisti smokkiin pukeutuneena, hymyili hänelle. ”Mitä mieltä sinä olet?”

Pahus, teeskentely ei auttaisi. Lovisalla ei ollut aavistustakaan siitä,

mihin keskustelu oli kulkeutunut sillä aikaa, kun hänen huomionsa oli ollut heidän yhteisessä lapsessaan ja hänen omassa kutisevassa ran-teessaan. Oli asioita, joiden kohdalla kannattikin teeskennellä, mutta tämä ei ollut sellainen.

Hän vastasi Axelin hymyyn vielä leveämmällä hymyllä. ”Mistä?”

Axel kohotti huvittuneena vaaleaa kulmakarvaansa. ”Siitä, mitä Ellen on tehnyt tälle huoneelle.”

Hmm. Oli vaikea ihastella uutta sisustusta, kun ei ollut aavistus-takaan siitä, miltä huone oli näyttänyt ennen kuin Reuben oli anta-nut vaimolleen luvan saattaa Halleholmin kartano tälle vuosisadalle, mutta kyllä Lovisa kauniin huoneen tunnisti sellaisen nähdessään, ja oli päivänselvää, ettei Ellen ollut säästellyt vaivojaan.

Linnaa muistuttava kartano, joka oli rakennettu Halleholmin poh-joiseen niemenkärkeen vuonna 1833, oli kahdensadan vuoden aikana taantunut oman aikansa ruotsalaisen arkkitehtuurin ja sisustussuun-nittelun malliesimerkistä kumisevaksi mausoleumiksi, joka oli liian vanhanaikainen tuntuakseen enää yksityiskodilta, jossa ihan oikea perhe asui. Niin Axel ainakin oli hänelle sanonut.

Nyt Svenskt Tennin siron *Värklocka*-tapetin herkät oranssin, vihreän ja sinisen sävyt toimivat täydellisenä taustana valkoiselle pellavaliinalle katetulle valko-vihreä-kultaiselle Nobel-astiasolle, ja antiikkisissa kristallikynttilänjaloissa olevien kynttilöiden heijastuk-set lepattivat juomalaseissa ja aterimissa. Näyttävä huippumoderni kattovalaisin kullan eri sävyissä antoi ripauksen tyyllittelevää leikil-lisyyttä tähän muuten ehkä yksitoikkoiseen huoneeseen, jonka toi-sella seinustalla oli merelle antavien eleganttien ikkunoiden rivi. Tänä iltana Itämeri ei tietenkään ikkunoista näkynyt. Joulukuun pimeys oli kietaissut kaiken syleilynsä, ja lumi muodosti miniatyyriidynenä ikkunoiden alareunaan, mutta eri puolille taidokkaasti sijoitettujen valaisimien ansiosta – ja Lovisa epäili, että suuri osa niistä oli peräisin maineikkaasta Svenskt Tennista – huoneessa oli kodikas tunnelma.

”Koko huone on upea”, Lovisa sanoi rehellisesti. ”Olen kateelli-nen taidoistasi, Ellen.”

Pöydän toisessa päässä istuva Ellen Halleholm otti kohteliaisuuden ujusti vastaan kohottaen hieman Bollinger-lasiaan. Hän kääntyi lankonsa puoleen. ”Mutta Axel, et ole vielä sanonut, mitä *sinä* pidät huoneesta.” Hänen silmänsä kimalisivat kiusoitellen.

Axel nielaisi osterin ja taputteli sitten suutaan lautasliinalla. ”Enkö? Kyllä minä mielestäni sanoin, että koko paikka näyttää mahtavalta. Vai käytinköhän sanaa upea? Tai ehkä sittenkin jäätävä.”

Pöydän ympärillä naurettiin vastaukselle heidän amerikkalaiselle emännälleen.

”Pyysin Elleniä auttamaan uuden keittiömme suunnittelussa”, Birgitta Lindegren sanoi.

Lovisa katsoi äitiään. ”Uusi keittiö? Etelä-Halleholmiin?”

”Aivan.” Olle Lindegren heilutti hummerihaarukkaansa painottaakseen sanojaan. ”Miksi me muuten tarvitsemme uuden keittiön?” Hän katseli kysyvästi vuoroin tyttärensä ja vaimoonsa.

Lovisa tuhahti. ”Koska se vanha on hajoamassa käsiin, ja äiti on ansainnut uuden. Minusta se on loistava ajatus, jo oli korkea aikakin.”

”Niin niin, totta kyllä”, Olle tyynnytteli. ”Huoli pois – joka puolella lojuvista sadoista esitteistä ja näyttekappaleista päätellen äidilläsi ja Ellenillä on homma hallussa.” Hän kääntyi illan isännän puoleen. ”Reuben, olet varmaan hyvin ylpeä.”

Reuben Halleholm, Halleholm Groupin toimitusjohtaja, nyökäsi lyhyesti. ”Todellakin. Ellen on saanut Halleholmin kartanossa ihmeitä aikaan. Ellen ja sinun työporukasi”, hän lisäsi samalla kun täytti Birgittan lasin ja ojensi sitten pullon eteenpäin Ollelle. ”Olen ollut tyytyväinen Lindegrenin rakennusliikkeeseen.”

Olle täytti pöydän ylle laskeutuneen hiljaisuuden sanomalla vain lyhyesti ”Kiitos”. Jäi tulkinnan varaan, kiittikö hän pullosta vai alentuvasta kohteliaisuudesta.

Lovisa vilkaisi salaa Reubenia. Kuusi kuukautta aiemmin tämä oli uurastanut väsymättä tuhotakseen peräti kaksi Lindegrenien yritystä, siepatakseen Leipomon häneltä ja ottaakseen Etelä-Halleholmin hallintaansa. Lindegrenit oli kutsuttu tänä iltana vain siksi, koska hän

ja Axel olivat päättäneet mennä naimisiin ja koska heidän äideistään oli tullut niin hyviä ystäviä. Se tosiseikka, että hänen isänsä ja Axelin äiti Désirée olivat pikkuserkkuja, ei painanut vaa'assa. Päinvastoin, suvun kahden haaran välillä oli vallinnut sotatila yli kuusikymmentä vuotta. Tämänhetkinen tulitauko oli vasta pari kuukautta vanha, eikä sen kestävyyttä ollut vielä testattu.

”Hyvin sanottu, Reuben.” Jos Désirée olikin häkeltynyt vanhimman poikansa kommentista, ei sitä hänen äänestään ainakaan huomannut. ”Olen samaa mieltä, he ovat tehneet erinomaista työtä.”

Désirée Halleholm istui kynttilöiden valaisemassa pöydässä vastapäätä tyttärtään Juliaa, ja hänen kynityn näköinen tukkansa paljasti, kuinka tärkeinä hän piti pöydän ympärillä istuvia vieraitaan. Kolme kuukautta aiemmin ajatuskin näyttäytymisestä tällä tavalla kenellekään hänen tiiviimmän perhepiirinsä ulkopuolella olisi ollut Désiréele täysin mahdoton, mutta epätoivo oli saanut hänet ottamaan yhteyttä Birgitta Lindegreniin, ja siitä hetkestä lähtien he olivat olleet läheisiä ystäviä. Kemoterapia oli kyllä jättänyt jälkensä, mutta Birgittan avulla hän oli selvinnyt siitä. Ja perheensä tukemana hän oli nyt valmis muuttamaan Halleholmista neljänkymmenen kilometrin päähän Tukholmaan ja aloittamaan kokonaan uuden luvun elämäänsä, kuten sopikin juuri äskettäin leskeksi jääneelle mutta täynnä elämänhalua olevalle kuusikymmentävuotiaalle.

Julia nousi seisomaan. ”Ennen kuin tyhjennämme samppanjasimme, niin ehdottaisin, että nostamme maljan isälle.”

Kaikki nousivat. ”Ulrikille.” He nyökkäilivät toisilleen ympäri pöytää ja kohottelivat laseja.

”Pakko sanoa”, Désirée aloitti, ”että olette tehneet tästä illasta minulle paljon helpomman. Tämä on viimeinen kaikista ’ensimmäisistä kerroista’ ilman Ulrikia, ja olen teille hyvin kiitollinen.” Hän katsoi tylopsäin hymyillen apeasti, kohotti lasiaan vielä uudelleen ja joi sen tyhjäksi. ”Hän oli hyvä mies.”

”Sitä hän todella oli”, Olle sanoi heidän kaikkien puolesta, kun he kävivät taas istumaan.

”No niin”, Ellen sanoi. ”Jos olemme valmiita, niin pyydän tyttöjä viemään lautaset ja tarjoilemaan pääruoan.”

Ilta ehkä oli Désiréelle viimeinen kaikista ’ensimmäisistä’, Lovisa ajatteli, mutta hänelle itselleen se oli ensimmäinen kaikista ensimmäisistä. Tarjoilijoiden palkkaaminen perheillallisille – oli tilaisuus kuinka hieno tahansa – ei todellakaan kuulunut Lindegrenien tapoihin.

Kun peura oli tarjoiltu, Reuben maistoi amaronea nuoren tarjoilijan odottaessa pöydän vieressä hänen tuomiotaan. ”Täydellistä.”

”En olekaan ennen juonut amaronea, tämä on ihan uusi tuttavuus.” Olle kieputti lasiaan arvostavasti. ”Sinulla on melkoinen viinikellari.”

Reuben näytti mietteliäältä. ”Hyvät viinit ovat varmaan minulle kaikkein rakkainta ylellisyyttä. En tarkoita, etteikö Halleholmin kartano olisi minusta upea tai ettenkö nauttisi Jaguarilla ajamisesta, mutta jos joutuisin luopumaan kaikesta materiaalisesta omaisuudestani, niin viinikellaristani luopuisin viimeisenä.”

Lovisa tarttui Ramlösa-lasiinsa.

”Harmi, ettet voi maistaa tätä, Lovisa”, Reuben sanoi. ”Mutta kunhan lapsi on syntynyt, tulee varmasti uusia tilaisuuksia. Aiotteko te kaksi muuten pitää kihlajaiset?”

Lovisan kivennäisvesi oli mennä väärään kurkkuun, ja hän yskäisi ennen kuin hymyili Reubenille. ”Emme. Tuntuu vähän tarpeettomalta, kun häät ovat jo kuuden kuukauden kuluttua.”

Reuben katsoi Lovisan kättä, sitten veljeään. ”Axel, ei sormusta?”

Lovisaa ärsytti. Siinä oli taas se vanha Reuben, jota he inhosivat. Ehkä pantteri oli päässyt pilkuistaan vain sonnustautuakseen parempaan valepukuun.

Ellen katsahti terävästi mieheensä. ”Axelilla on varmasti asia hoidossa.”

Axel laski veitsen lautaselle ja kääntyi katsomaan isoveljeään. ”Lovis vastasi kosintaani myöntävästi vasta yhdeksän päivää sitten.”

”Rakas, lasketko päiviä?” Lovisa heitti Axelille lentosuukon pöydän yli. Että Reubenin pitikin aina olla tuollainen kusipää.

”Mutta jos vakavasti puhutaan, Lovis”, Olle aloitti. ”Kuinka fiksua on suunnitella juhannushäitä?”

”Ei ollenkaan fiksua”, Birgitta sanoi. ”Jos tuo lapsi tulee ajallaan, se ei ole silloin edes kolmea viikkoa vanha. Ja jollei se tule ajallaan, niin –”

”Se saattaa syntyä puolivälissä kirkonkäytävää”, Lovisa viimeisteli äitinsä lauseen. ”Kuten olen jo toistuvasti sanonut, niin ei ole syytä paniikkiin, sellaista nimittäin tapahtuu vain elokuvissa ja kirjoissa.”

”Ehkä”, Julia sanoi. ”Mutta hääpukusi suunnittelusta tulee vaikeaa.”

”Mutta jos Lovisa haluaa juhannushäät, niin eikö hänen pidä saada sellaiset?” Ellen kysyi.

Lovisa osoitti voitonriemuisesti Ellenin suuntaan. ”Kuulkaa järjen ääntä.”

”Siitä järjestä en ole ihan samaa mieltä”, Axel heitti. ”Mutta itse asiasta kyllä. Ja tämä peura on täydellistä. Onko se meidän omia kaatojamme?”

Reuben nyökkäsi. ”Granbergetistä. Granbergetin kartanohan on nyt vuokralla kaivoksen toimitusjohtajalla, mutta metsästysoikeudet kuuluvat meille. Hän oli tietysti mukana jahdissa, ja sai pakastimensa täyteen, mutta hirveä ja peuraa riittää kyllä sinullekin, jos haluat. Magdalena-mummi syö tänä iltana hirveä oman ystäväporukkinsa kanssa.”

”Mietinkin, miksi hän ei ole täällä”, Birgitta sanoi.

”Ei hän koskaan tule uudenvuodenaattona”, Désirée selitti. ”Kun meidän lapsemme olivat pieniä, hän oli kuulemma aina tyytyväinen päästessään omaan rauhaansa sen jälkeen, kun oli ensin viettänyt joulun täällä meidän kanssamme. Hänen oma perinteensä sai alkunsa siitä. Äiti kutsuu aina uudenvuodenaattona kaikki ystävänsä illalliselle Bernaborg-rakennukseen. Sieltä on upeat näköalat Tukholman satamaan, ja kun ikkunat ovat auki, he kuulevat Skanseninkin juhlahumun.”

”Ne ovat sitten huhtikuussa sinunkin näköalojasi”, Ellen sanoi.

”Niin ovat. Ja toivon, että tulet ideoimaan kanssani uuden asuntoni remonttia.”

”Tietysti, todella mielelläni. Vaikka kuvista päätellen se asunto on jo nyt aivan uskomattoman kaunis.”

”Toki, mutta aika on ajanut sisustuksen ohitse. Siinä mielessä melkein harmittaa lähteä Villa Halleholmista, mutta ei muuta kuin kohti uutta ja parempaa.” Hän väisti, jotta nuori tarjoilijatyttö sai otettua hänen lautasensa. ”Kiitos.”

”Ja sinun häviösi on meidän voittomme”, Axel sanoi. ”Lovisa ja minä olemme varmasti hyvin onnellisia Villa Halleholmissa.”

”Ja me Rebeccan kanssa muutamme sinun asuntoosi todella mielellämme”, Julia sanoi Axelille. ”Rebeccan kämpä on vähän ahdas kahdelle.”

”Joten”, Axel katsoi äitiään, ”sinä saat käynnistää muuttorumban, me muut seuraamme perässä kuin ankanpoikaset.”

Kaikki nauroivat.

”Jos kaikki menee hyvin, niin tyhjennän Villa Halleholmin huh-tikuun alussa. Teillä kahdella on ruhtinaallisesti aikaa asettua taloksi ennen lapsen syntymää ja häitä.”

”Ei mitään kiirettä”, Lovisa sanoi. Villa Halleholmiin muuttaminen tuntui kummalliselta niin monella eri tavalla. Hän oli suos- tunut siihen, mutta ei ollut vielä täysin tottunut ajatukseen, että muuttaisi taloon, joka oli aiheuttanut hänen perheelleen niin paljon murheita vasta puoli vuotta aiemmin. ”Minulla pitää kiirettä Leipomon kanssa, täytyy vielä löytää lisää työntekijöitä ennen lapsen synty- mää.” Hän halusi myös ostaa rannalla olevan vohvelikojun, mutta sitä hän ei aikonut sanoa ääneen, kun Reubenkin oli kuulemassa. Tämä nappaisi paikan hänen nenänsä edestä ihan vain ärsyttääkseen häntä. Reubenin omistaman Café Halleholmin – jota kamala Estelle nyt pyöritti – tuotot olivat vain pisara Halleholm AB:n tulomeressä, mutta kahvilan loistavan suklaavalikoiman takia se oli samalla myös Lovisan pahin ja maantieteellisesti lähin kilpailija. Mikä huhujen mukaan olikin syynä siihen, että Reuben piti niin hyödytöntä pikku yritystä edelleen härkäpäisesti mukana Halleholmin kaivos- ja kiin- teistöyhtiössä.

”Oliko Leipomo tänään auki?” Ellen kysyi.

”Yhteen asti, mutta huomenna ovet pysyvät kiinni. Ihanaa saada kerrankin nukkua pitkään.”

Désirée kääntyi Julian puoleen. ”Entä sinä, kultaseni? Aiotko tehdä töitä huomenna?”

”Kotoa käsin. Minulla on työn alla paljon kevätvaatteiden luonnoksia, jotka täytyy saada valmiiksi asiakkaille, mutta Rebecalla on huomenna ensimmäinen vapaapäivä pitkään aikaan, joten haluamme vain kotoilla.”

”Niinhän me kaikki haluaisimme”, Axel heitti väliin. ”Minä menen vuoroon kahdelta iltapäivällä. Lapset, jotka joutuvat viettämään joulun ja vuodenvaihteen sairaalassa, käyvät minua aina niin sääliksi. Lovisa on tehnyt syöpäosaston lapsille Komistus-piparit, joissa on jokaisen oma nimi.”

”Se varmasti ilahduttaa”, Ellen sanoi. ”En ole ikinä tavannut yhtä kuuluisaa kissaa. Kuinkahan Komistus sopeutuu Villa Halleholmiin? Se tulee kaipaamaan petiään Leipomon lounge-puolella, ja asiakkaat tulevat kaipaamaan sitä.”

”Olen ajatellut sitä”, Lovisa sanoi. ”Aion hankkia kantolaukun, niin että se pääsee töihin kanssani. Se on tottunut siihen, että sillä on seuraapäivälläkin. Olisi julmaa hylätä se koko päiväksi.”

”Ja koska Villa Halleholm sijaitsee omalla saarellaan, ei sen ainakaan pitäisi eksyä uudessa kodissaan”, Axel sanoi.

”Eksyä? Se katti tuntee varmasti koko Halleholmin paremmin kuin kukaan muu”, Birgitta sanoi. ”Vai mitä luulet, Nelson?” Hän katsoi kysyvästi suklaanväriseen labradorinnoutajaan, joka makasi lattialla hänen ja Reubenin välissä.

”Nelson on samaa mieltä jokaisen kanssa, jolta saattaa herua pikku murunen peuraa”, Désirée sanoi. ”Vaikka tyhjiä lautasista päätellen sillä ei kyllä nyt taida olla onnea.”

”Se sai oman peura-ateriansa jo aiemmin”, Reuben vakuutti. ”Ja epäilen, että sille on jätetty keittiöön vähän rippeitä.”

Tuo, Lovisa pohdiskeli, oli Reubenin toinen puoli. Miehen liiketoimintatavat olivat moraalisesti epäilyttäviä, mutta koiraansa hän rakasti.

Samoin perhettään. Reuben palvoi vaimoaan ja kaksivuotiaita kaksoisiaan. Nytkin itkuhälytyn nökötti hänen lautasensa vierellä, sillä Ellen oli kiireinen valvoessaan illallisen tarjoilua. Mutta ulottuiko rakkaus myös pieneen veljentyttäreeseen tai -poikaan? Miehen aiempi viittaus vauvaan oli ensimmäinen kerta, kun Lovisa oli kuulut tämän ottavan asian oma-aloitteisesti puheeksi. Heidän ilmoittaessaan raskaudesta ei Reuben ollut edes onnitellut. Kommentti oli ollut viileä ”toivottavasti kaikki menee hyvin”. Lovisa vaihtoi asentoa tuolissaan.

Aterian päätti herkullinen sitruunamousse vadelmakastikkeella ja paahdetuilla vaahtokarkeilla. Olle nousi seisomaan tyytyväisyydestä huokaisten. ”Haluan kiittää isäntäämme ja emäntäämme tästä erinomaisesta ateriasta. Puhun varmasti kaikkien meidän puolesta kun sanon, että nautimme joka ikisestä suupalasta.”

Ympäri pöytää kuului myöntävää mutinaa.

”Ja luulenpa puhuvani kaikkien puolesta myös kun sanon, että on ollut kerrassaan hienoa saada kerrankin kaikki saman pöydän ääreen”, Olle jatkoi. Hän tarttui viinilasinsa smaragdinvihreään jalkaan. ”Suvun malja.”

Kaikki nousivat seisomaan ja kohottivat lasinsa.

”Aamen!” Désirée totesi.

Olle kääntyi serkkunsa puoleen. He kohottivat lasinsa uudelleen ja nyökkäsivät toisilleen yhteisymmärryksessä.

”Tv-huoneessa on tarjolla kahvia ja muuta juotavaa”, Ellen ilmoitti. ”Voimme katsoa siellä Skansenin uudenvuoden vastaanottoa.”

Jan Malmsjö astui lumen peittämälle, liekehtivien soihtujen reunustamalle lavalle, ja alkoi esittää Tennysonin runoa *Ring Out, Wild Bells*. Hänen äänensä kiiri halki Skansenin ulkoilmamuseon ja television välityksellä koteihin ympäri Ruotsia. Kun runo lähestyi loppuaan, alkoi kirkonkello lyödä: *yksi, kaksi, kolme*.

Halleholmissa perhe odotti samppanjalasit kädessä kahdettatoista lyöntiä. Skansenille kokoontunut juhlayleisö puhkesi huutoon, ja

Tukholman taivas räjähti valkoisten, vaaleanpunaisten, vihreiden ja kultaisten ilotulitusten kaleidoskoopiksi.

”Hyvää uutta vuotta!” Reuben huudahti.

”*Hyvää uutta vuotta!*”

He hajaantuivat puoliympyrästä tv:n edestä halatakseen toisiaan ja toivottaakseen kaikkea hyvää seuraaville kahdelletoista kuukaudelle. Kun Lovisa ja Reuben tulivat vastakkain, ei kumpikaan tehnyt aloitetta halatakseen toista.

”Hyvää uutta vuotta, Lovisa.” Reuben kuulosti vilpittömältä.

Lovisa vastasi järkähtämättä Reubenin katseeseen. ”Hyvää uutta vuotta, Reuben.”

Skansenilla piano alkoi soittaa Abban *Happy New Year* -kappaletta. Tommy Körberg ja Sarah Dawn Finer alkoivat laulaa. Väkijoukko yhtyi lauluun keinahdellen yhtenä valtavana massana.

Halleholmissa perhe kerääntyi takaisin tv:n eteen.

Axel tarttui Lovisan käteen ja johdatti hänet hiljaa ulos huoneesta.

He kulkivat hallin mustavalkoisen lattian poikki ja nousivat paksulla matolla päällystetyt portaat toiselle kerrostasanteelle. Axel osoitti yhtä ovista ja nosti sormen huulilleen vaikenemisen merkiksi. He hiipivät hiljaa sen ohi ja edelleen kapeammalle ovelle, jonka takaa paljastuivat ylöspäin vievät portaat.

”Missä me oikein olemme?” Lovisa kuiskasi heidän noustessaan portaita.

”Kaakkoistornissa.”

He tulivat tasanteelle, jonka Lovisa laski olevan jo kolmas, ja pujahtivat ovesta yllättävän suureen, pyöreään huoneeseen, jossa oli ikkunoita kolmeen ilmansuuntaan. Sytytetty lamppu seisoi pienellä sivupöydällä, joka oli koko huoneen ainut kaluste. Keskimmäisellä ikkunalaudalla kaksi kapeaa kynttilää reunusti kahta helmeilevää samppanjalasia. Axel sammutti sivupöydän lampun ja tuli Lovisan luokse ikkunan ääreen.

Kun Lovisa katseli ulos yöhön Axelin käsivarret ympärillään ja miehen leuka päänsä päällä, hän saattoi hahmottaa eteläisen nie-

menkärjen siluetin. Juuri tässä kohtaa puut estivät näkymän Etelä-Halleholmiin, mutta kultaisina tuikkivat valopisteet paljastivat talot, jotka piilottelivat u-kirjaimen muotoisen lahden toisella puolella. Ilotulitusrakettien räiskiessä edelleen kirjavia valosuihkujaan Halleholmin ylle Lovisa erotti rantaviivan ja aallonmurtajan, vohvelikioskin lumisen katon sekä kadun, joka johti Halleholmin keskusaukiolle ja Leipomoon. Hän veti syvään henkeä ja hengitti sitten hitaasti ulos. Juuri tässä ja nyt hän tunsu olevansa täysin turvassa. Onnellinen.

Sanomatta sanaakaan Axel otti taskustaan tulitikkurasian ja sytytti kynttilät. Sitten hän työnsi kätensä takaisin taskuun ja veti esiin toisen pienen rasian. Hän avasi sen.

Lovisa henkäisi.

Hienostunut, suuri neliönmuotoinen timantti, jota pienemmät neliönmuotoiset timantit reunustivat, sädehti kynttilänvalossa tummansinistä samettia vasten.

Axel tarttui hänen käteensä. ”Jos sallit?”

Lovisa nyökkäsi kykenemättä puhumaan, hänellä oli pala kurkussa.

Axel pujotti ruusukultaisen sormuksen Lovisan sormeen.

Lovisa liikutti sormiaan kynttilänvalossa. ”Se on kaunis. Todella kaunis.” Hän kohotti kasvonsa ja veti Axelia lähemmäs. He suutelivat pehmeästi. ”Kiitos.”

”Ole hyvä, rakas. Ihana nähdä, että pidät siitä.”

Lovisa kallisteli kättään vasemmalle ja oikealle ja nauroi sitten käheää nauruaan. ”Voi taivas, se ei ole vain kaunis, se on ihan järjetömän upea. Miten oikein onnistuit löytämään tämän näin nopeasti?”

”Menin perheemme kultasepän luokse. Hän sanoi, että jouluksi se ei ehdi, mutta uusivuosi voisi onnistua. Joten siinä se nyt on. Olen niin onnellinen, että pidät siitä.”

”Pidän? Minä rakastan sitä.” Lovisa nousi varpailleen ja painoi uuden suudelman miehen huulille.

”Suunnittelin sen itse”, Axel sanoi ujosti. ”Nuo kaksi pienempää timanttia ovat Halleholmien kokoelmista, eli osa suvun perintöä. Luulakseni ne olivat alun perin osa Charlotte Halleholmin korvarenkaita.”

”Charlotte – siis sinun isoisoisäsi toinen vaimo?”

”Niin. Äiti antoi ne minulle tätä tarkoitusta varten, mutta keskimäinen timantti on ihan uusi. Sen valitsin itse. Jos sormus on liian löysä, niin sitä voidaan helposti säätää.”

”Nyt se ainakin istuu täydellisesti, mutta olen raskaana ja sormeni ovat varmasti vähän turvoksissa.”

”Siinä tapauksessa on ehkä parempi odottaa, kunnes vauva on syntynyt.” Axel ojensi Lovisalle samppanjalasin. ”Yksi siemaus vain, meille ja lapsellemme.”

He maistoivat laseistaan. Lovisa maiskautti huuliaan. ”Herkullista. Tätäkö te joitte hummerin kanssa?”

”Todennäköisesti. Pitää kiittää Elleniä kaiken tämän järjestämisestä. Hän lähetti yhden tarjoilijoista käymään täällä parikymmentä minuuttia sitten. Olisin tehnyt tämän muuten itse, mutta samppanjaa ei saanut kaataa liian aikaisin.”

”Eli kaikki tietävät, mihin me hävisimme?”

”Ellen on niin hienotunteinen, että tuskin kertoo muille, mutta voit olla varma, että katoamisemme on huomattu.”

Lovisa kikatti. ”Meidän pitäisi mennä takaisin. Mutta Axel, kaikki tämä... kiitos.”

”Nyt meillä on tarina kerrottavana Pikkuiselle kun hän kysyy, mitä tapahtui, kun isi antoi äidille kihlasormuksen.”

”Tiedätkö, miten ja missä Ulrik ja Désirée menivät kihloihin?”

Axel mietti. ”Ei aavistustakaan. Mutta toivotaan, että tämä pikku pojankoltiainen on aikanaan paremmin perillä asioista kuin isäukkonsa.”

”Jos hän tosiaan osoittautuu *pojankoltiaiseksi*, niin toivon, että hänestä tulee juuri samanlainen kuin isäukostaan. Mutta arvaa mitä? Taisin tuntea hänen liikkeensä illallisen aikana.”

Hymy levisi Axelin kasvoille. ”Sanoisin, että se on melko varhaista, mutta ei se mahdotonta ole. Seitsemäntoista viikkoa, eikö niin?”

”Ja kolme päivää. Ultra on perjantaina, en millään jaksaisi odottaa.” Lovisa huokaisi tyytyväisenä. ”Meillä on niin paljon kaikkea ihanaa odotettavaa tänä vuonna. Uusi koti, uusi vauva ja häät. Ja siinä

on vasta ensimmäiset kuusi kuukautta.” Hän katsoi Axelin kullanuskeisiin silmiin omilla samanvärisillä silmillään. ”Hyvää uutta vuotta, Axel.”

Axel tarttui hänen leukaansa ja nosti sitä. ”Hyvää uutta vuotta, rakas.”

Luku 3

Lovisa ja Axel olivat päättäneet jättää väliin yöpymisen Halleholmin kartanossa – he taivalsivat mieluummin lumimyrskyn läpi kotiin kuin kohtaaisivat muutaman lyhyen tunnin kuluttua kaksi remuavaa pikkulasta – ja heräsivät Komistuksen närkästyneeseen vonkunaan aamukahdeksalta.

”Eihän se sinun syysi ole”, Lovisa huokaisi pitkäkarvaiselle norjalaiselle metsäkissalle täyttäessään tämän aamiaiskulhoa. ”Olet tottunut nousemaan samaan aikaan kuin minä. Mutta tästä meidän on käytävä vakava keskustelu ennen kuin lapsi tulee. Minun täytyy nukkua aina, kun lapsikin nukkuu.” Komistus kyyristyi syömään ja Lovisa raputti kissaa sen toisen, kokonaisen korvan takaa. Se siitä pitkään nukkumisesta. Nyt hän oli kuitenkin jo täysin hereillä, ja kuppi kahvia olisi todella maistunut. Niin paljon kuin hän nauttikin raskaana olemisesta, hän odotti sitä päivää, kun voisi taas juoda kofeiinia ja ahmia graavilohta.

Hän työnsi käden aamutakin sisään ja silitti pyöristynyttä vatsaansa. ”Annahan mennä, potkaise”, hän kuiskasi.

Axel tallusti keittiöön. ”Enää siellä ei sada, mutta lunta on tullut varmaan kymmenen senttiä lisää sen jälkeen, kun yöllä tulimme kotiin. Jos haluat palata Leipomolle jo tänään, niin voin heittää sinut ja Komistuksen samalla kun menen töihin.”

Lovisa mietti. ”Taidan ottaa tarjouksen vastaan. On helpompi saada hommat aamulla käyntiin, kun ei tarvitse muuta kuin mennä raput alakertaan. Lopetatko kymmeneltä?”